

Από τον Michael Brown στην Assata Shakur, το ρατσιστικό αμερικανικό κράτος επιμένει

της Angela Davis (μετάφραση: Barikat)

Αυτοί που αντιδρούν αντιμετωπίζονται σαν τρομοκράτες – όπως φέτος στο Ferguson, και όπως εγώ κι άλλοι μαύροι ακτιβιστές στις δεκαετίες του '60 και του '70.

Παρόλο που η ρατσιστική κρατική βία αποτελεί σταθερό ζήτημα στην ιστορία των ανθρώπων αφρικανικής καταγωγής στη Βόρειο Αμερική, έχει γίνει ακόμα πιο αξιοσημείωτο στην περίοδο της διοίκησης του πρώτου Αφροαμερικανού προέδρου. Ενός προέδρου του οποίου η εκλογή εκλήφθη ως σάλπισμα για τον ερχομό μιας νέας μετα-ρατσιστικής εποχής.

Οι συνεχείς δολοφονίες μαύρων νέων δεν αντικρούει την υπόθεση ότι πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά. Ο Trayvon Martin στη Φλόριντα και ο Michael Brown στο Φέργκιουσον του Μιζούρι είναι μόνο οι δύο γνωστότεροι από τους αμέτρητους μαύρους που σκοτώθηκαν από αστυνομικούς ή περιπόλους πολιτών εθελοντών κατά τη διάρκεια της διοίκησης Ομπάμα. Κι αυτοί, με τη σειρά τους, δύο ακόμα κρίκοι στην αλυσίδα της ρατσιστικής βίας, επίσημης ή παρακρατικής, από τις περιπόλους σκλάβων και την Κου Κλουξ Κλαν, ως τη σύγχρονη ανάλυση συμπεριφοράς και τους τιμωρούς των πολιτικών περιπόλων.

Περισσότερες από τρεις δεκαετίες πριν, η Assata Shakur πήρε πολιτικό άσυλο από την Κούβα, και έκτοτε ζει, σπουδάζει και εργάζεται εκεί ως παραγωγικό μέλος της κοινωνίας. Η Assata κατηγορήθηκε άδικα πολλές φορές στις ΗΠΑ στις αρχές της δεκαετίας του '70 και δαιμονοποιήθηκε από τα ΜΜΕ. Την παρουσίαζαν κατά τα σεξιστικά πρότυπα ως “τη μαμά χήνα” του Μαύρου Απελευθερωτικού Στρατού, που επίσης παρουσιάστηκε σαν μια ομάδα με ακόρεστη ροπή προς τη βία. Στη λίστα του FBI με τους δέκα κορυφαίους καταζητούμενους, αντιμετώπιζε κατηγορίες για ένοπλη ληστεία, ληστεία τραπεζας, απαγωγή, φόνο και απόπειρα φόνου ενός αστυνομικού. Παρόλο που βρέθηκε σε 10 διαφορετικές νομικές διαδικασίες, και τα ΜΜΕ την είχαν ήδη ανακηρύξει ένοχη, όλες οι δίκες πλην μίας - αυτής που επέφερε η σύλληψή της – έληξαν με αθώωση, διχασμένο σώμα ενόρκων ή απόσυρση των κατηγοριών. Κάτω από ύποπτες συνθήκες, τελικά καταδικάστηκε ως συνεργός στο φόνο ενός αστυνομικού του Νιού Τζέρσι.

Τέσσερις δεκαετίες μετά την πρώτη εκστρατεία εναντίον της, το FBI αποφάσισε να τη δαιμονοποιήσει μια φορά ακόμα. Τον περασμένο χρόνο, στην τεσσαρακοστή επέτειο της ανταλλαγής πυρών στον αυτοκινητόδρομο κατά την οποία σκοτώθηκε ο αστυνομικός Werner Foerster, η Assata προστέθηκε επισήμως στη λίστα με τους 10 κορυφαίους καταζητούμενους τρομοκράτες του FBI. Για πολλούς, η κίνηση αυτή του FBI ήταν παράξενη και ακατανόητη, οδηγώντας στο προφανές ερώτημα: τι συμφέρον θα είχε το FBI να ονομάσει μια 66χρονη μαύρη γυναίκα, που έζησε ήρεμα στην Κούβα για τις τελευταίες τρεισήμισι δεκαετίες, μια από τις πιο επικίνδυνες τρομοκρατίσσεις του κόσμου – δίπλα σε ανθρώπους των οποίων οι υποτιθέμενες πράξεις προκάλεσαν στρατιωτικές επιθέσεις στο Ιράκ, το Αφγανισταν και τη Συρία;

Μια όχι πλήρης – αλλά ίσως καθοριστική – απάντηση στην ερώτηση αυτή μπορεί να βρεθεί διευρύνοντας τον ορισμό του “τρόμου”, χωρικά και χρονικά. Μετά τη νοτιοαφρικανική

κυβέρνηση του απαρτχάιντ που ονόμασε τον Nelson Mandela και το Αφρικανικό Εθνικό Συμβούλιο “τρομοκράτες”, ο όρος χρησιμοποιήθηκε αφειδώς σε ακτιβιστές της απελευθέρωσης των μαύρων στα τέλη της δεκαετίας του '60 και στις αρχές του '70.

Η ρητορική του νόμου και της τάξης του προέδρου Νίξον συνεπήχθη το χαρακτηρισμό ομάδων όπως το κόμμα των Μαύρων Πανθήρων ως τρομοκράτες, κι εγώ η ίδια χαρακτηρίστηκα κάπως έτσι. Αλλά οι τρομοκράτες δεν είχαν φτάσει να αποτελούν τον παγκόσμιο εχθρό της δυτικής “δημοκρατίας” μέχρι που ο πρόεδρος George W. Bush κήρυξε τον πόλεμο στην τρομοκρατία μετά την 11η Σεπτεμβρίου. Το να εμπλέξουν αναδρομικά την Assata Shakur σε μια υποτιθέμενη σύγχρονη τρομοκρατική συνωμοσία σημαίνει να εντάξουν και όσους κληροδότησε και ταυτίζονται με το συνεχιζόμενο αγώνα κόντρα στο ρατσισμό και τον καπιταλισμό σε ένα πλαίσιο “τρομοκρατικής βίας”. Ακόμα, ο ιστορικός αντικομμουνισμός προς την Κούβα, όπου ζει η Assata, έχει συνδεθεί επικίνδυνα με την αντιτρομοκρατία. Η περίπτωση των πέντε Κουβανών είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της πολιτικής.

Η χρήση του πολέμου κατά της τρομοκρατίας ως κύριο χαρακτηριστικό του σχεδίου της δυτικής δημοκρατίας του 21ου αιώνα χρησίμευσε για να δικαιολογήσει το ρατσισμό κατά των μουσουλμάνων, να νομιμοποιήσει την ισραηλινή κατοχή στην Παλαιστίνη, να επανακαθορίσει την καταπίεση των μεταναστών, και έμμεσα οδήγησε στη στρατικοποίηση των αστυνομικών τμημάτων σε όλη τη χώρα. Τα αστυνομικά τμήματα – ακόμα και αυτά σε κολλέγια και πανεπιστημιούπολεις – απέκτησαν περισσευούμενο στρατιωτικό εξοπλισμό από τους πολέμους στο Ιράκ και το Αφγανιστάν μέσω του Προγράμματος Πλεονάζοντος Υλικού του Υπουργείου Άμυνας. Έτσι, αντιδρώντας στον πρόσφατο φόνο του Michael Brown από την αστυνομία, διαδηλωτές που θέλησαν να σταθούν απέναντι στη ρατσιστική αστυνομική βία αντιμετωπίστηκαν από αστυνομικούς με καμουφλάζ, στρατιωτικά όπλα και τεθωρακισμένα οχήματα.

Η παγκόσμια αντίδραση στη δολοφονία ενός μαύρου έφηβου από την αστυνομία σε μια μικρή πόλη των μεσοδυτικών πολιτειών υποδηλώνει μια αυξανόμενη συνειδητοποίηση όσον αφορά την επίμονη ύπαρξη του ρατσισμού στις ΗΠΑ στον καιρό που υποτίθεται ότι αυτός υποχωρεί. Η κληρονομιά της Assata αντιπροσωπεύει μια δέσμευση να διευρυνθούν και να εμβαθύνουν οι αντιρατσιστικές μάχες. Στη αυτοβιογραφία της, που εκδόθηκε φέτος και επικαλείται τη ριζοσπαστική μαχητική παράδοση των μαύρων, μας ζητάει να συνεχίσουμε με τα λόγια ενός τραγουδιού, μαθαίνοντας και τα παιδιά μας, ως την ελευθερία:

“Carry it on. / Pass it down to the children. /Pass it down. Carry it on ... / To Freedom!”

Πηγή: Guardian